صفر عاشقی

| ایمیل گروه هلال: helal@shahrvand-newspaper.ir | www.shahrvand-newspaper.ir

درباره جنبشی که توسط چند «ان‌جی‌او» در کوبا، ایتالیا، لیتوانی، لاتویا، روسیه و اسپانیا کلید خورد

پویش جهانی «روز فرهنگ»

شهروند| شاید بگویید «به‌چه کارمان می‌آید؟»؛ شاید بپرسید «چه تاثیری در روزگارمان دارد؟» اما درست در جایی که فکرش را هم نمی‌کنید دست خودتان و اطرافیان‌تان را می‌گیرد؛ هم می‌تواند ارمغان‌آور رفاه باشد و هم آرامش! درباره فرهنگ و «روز جهانی فرهنگ» حرف می‌زنم؛ به کدام بهانه؟ راستی، مگر نوشتن و گفتن از فرهنگ بهانه هم می‌خواهد؟ با این حال شاید جالب باشد که بدانید امروز روز جهانی فرهنگ است. بله، «فرهنگ» هم در تقویم جای خودش را دارد. روز جهانی «فرهنگ زیر پرچم صلح» که به‌عنوان روز جهانی فرهنگ نیز شناخته می‌شود، هر سال در ۱۵ آوریل در بسیاری از کشورها به منظور ترویج حفاظت از فرهنگ، پیمان روئریک و پرچم صلح برپا می‌شود.

پیشینه یک روز

روز جهانی فرهنگ توسط نویسنده پیمان روئریک، هنرمند روسی نیکلاس روئریک پیشنهاد شد. او در چندین مقاله و نامه که در سال‌های ۱۹۳۱ تا ۱۹۳۵ نوشته شده، در مورد روز جهانی فرهنگ صحبت کرد. نیکلاس در «کنفرانس بروژ» در سال ۱۹۳۱، روز جهانی فرهنگ را به‌عنوان روزی که «باید به منظور درک کامل تمام گنجینه‌های ملی و جهانی فرهنگ، وقف کنیم» تعریف کرد. بنا به گفته روئریک، این جشن‌ها باید در تمام مدارس و موسسات آموزشی برگزار شود. روئریک در سال ۱۹۳۳ در کتاب «نیایش برای صلح و فرهنگ» کلیساها را نیز به فهرست خود اضافه کرد و به‌طور مشخص بیان کرد که «جهان گنجینه واقعی انسانیت، اشتیاق قهرمانانه زندگی و بهبود زندگی را به یاد خواهد آورد». در ۱۵ آوریل ۱۹۳۵، وقتی که عهدنامه روئریک در واشینگتن امضا شد، وی از این روز به‌عنوان «روزی تاریخی و به‌یادماندنی» یاد کرد که بعدها روز جهانی فرهنگ نام‌گذاری شد. جنبش جهانی برای تأیید نام‌گذاری ۱۵ آوریل به‌عنوان روز جهانی فرهنگ در سال ۲۰۰۸ توسط چند «ان‌جی‌او» در کوبا، ایتالیا، لیتوانی، لاتویا، روسیه و اسپانیا کلید خورد. تا سال ۲۰۱۴، چهل ارگان از ۱۴ کشور و ۲۵هزار نفر از افراد سرشناس به این جنبش پیوستند.

فرهنگ خودامدادی

فرهنگ به شکل‌های متفاوت می‌تواند در راستای کمک به شکل‌گیری یک جامعه تاب‌آور کمک کند؛ نمونه‌اش فرهنگ خودامدادی است. با طراحی، تدوین و اجرای برنامه‌های آموزشی مناسب در درازمدت می‌توان به ایجاد فرهنگ ایمنی در جامعه کمک موثر کرد. فرهنگ ایمنی به‌طور کلی به مفهوم رعایت اصول، ضوابط و استانداردهای ایمنی از سوی مردم و مسئولان در تمام سطوح سنی و شغلی و در تمام زمینه‌هایی که احتمال بروز خطر از سوی آن عوامل وجود داشته باشد، گفته می‌شود. در این فرهنگ قانونگذاران در موضوع‌های مختلف به وضع قوانینی که سطح ایمنی را افزایش دهد، توجه می‌کنند. پیمانکاران و مهندسان، معیارهای فنی را برای ساختن ساختمان‌ها، راه‌ها و بسیاری از سازه‌های دیگر رعایت می‌کنند. در این رویکرد جایگاه آموزش، جایگاهی پایه‌ای و زمینه‌ای است. در این رویکرد آموزش به‌معنای توجیه مردم و مسئولان و انتقال پیام‌های ایمنی در فرآیند جامعه‌پذیری و اجتماعی شدن عمومی است. به نظر می‌رسد که وجود یک باور نادرست بین مردم مبنی بر اینکه حوادث، قابل پیشگیری نیست، خود عامل موثری در بروز حوادث بوده که نشان از کمرنگ بودن فرهنگ ایمنی و عدم اعتقاد به آن در جامعه است. رویکرد ایجاد فرهنگ خودامدادی و امدادرسانی ارایه آموزش‌هایی است که سطح دانش و مهارت هر یک از شهروندان را برای چگونه زیستن در محیط پر از عوامل تهدیدزا افزایش دهد و توان مقابله آنان را در برابر خطرات و حوادث ارتقا بخشد. در این رویکرد آموزش می‌تواند در کاهش آثار و خسارت‌های ناشی از حوادث و سوانح موثر باشد.

در این میان آنچه از اهمیت بالایی برخوردار است، آشنایی و آگاه‌سازی خانواده‌ها برای کنترل و نظارت لازم جهت سفری ایمن است؛ درواقع نهادینه کردن فرهنگ خودامدادی و بشردوستانه بین خانواده‌ها، افزایش حس نوعدوستی در کودکان و نوجوانان، حساس‌سازی و آمادگی آحاد جامعه جهت پیشگیری از خطرات احتمالی، مواردی است که هرگز نباید مغفول واقع شود. در این راستا، بهره‌گیری از توانمندی‌های امدادی و نوعدوستی نوجوانان، افزایش مسئولیت‌پذیری کودکان و نوجوانان و تاثیرگذاری آن در خانواده‌ها مقوله‌ای است که می‌توان در قالب طرح همیار امداد و طرح‌هایی از این دست اجرایی کرد. اما طرح همیار امداد چیست؟ «همیار امداد» مختص کودکان ۷ تا ۱۲ ساله است. برای این منظور، مدارس ابتدایی انتخاب می‌شود و هلال‌احمر استان مربوطه تعهد دارد که با برگزاری دوره‌های آموزشی و توجیهی بین دانش‌آموزان، چک‌لیستی شامل وسایل و تجهیزات ضروری خودروهای آماده به سفر را بین آنها توزیع کند. دانش‌آموزان باید اطمینان از سالم بودن قسمت‌های مختلف خودرو، داشتن معاینه‌فنی، به‌همراه داشتن پوشاک مناسب و غذای سالم و کافی، به‌همراه داشتن زنجیر چرخ، بستن کمربند ایمنی و صحبت نکردن راننده با تلفن همراه هنگام رانندگی را به والدین خود گوشزد کنند. می‌توان گفت اگر فرهنگ خودامدادی و دیگر امدادی را به درون زندگی مردم ببریم آن موقع است که توانسته‌ایم به هلال‌احمر در ارایه آموزش‌های امدادی معنای عملیاتی بدهیم. ضروری است که افراد مختلف جامعه در زمینه چگونگی ارایه خدمات امدادی و نجات آسیب‌دیدگان در بلایای طبیعی آموزش ببینند و این نکته را درک کنند که در زمان وقوع حوادث یادشده نباید بدون داشتن آموزش‌های لازم امداد و نجات مبادرت به ارایه این‌گونه خدمات کنند.

فرهنگ ایمنی در رانندگی

همان‌طور که بارها گفته و در همین صفحه از روزنامه نوشته‌ایم، تصادفات رانندگی یکه‌تاز مرگ و معلولیت در کشور است. عواملی همچون نحوه رانندگی، قوانین راهنمایی و رانندگی و نظارت بر اجرای آنها، وضع ایمنی جاده‌ها، کیفیت خودروها و فرهنگ عابران و سرنشینان خودروها در بالا رفتن آمار مربوط به تلفات انسانی موثرند. در این میان، اهمیت و نقش فرهنگ و رفتار ترافیکی در بهبود ایمنی و روان‌سازی حمل‌ونقل انکارنشدنی است. در میان عوامل انسانی دخیل در امر خطیر رانندگی، عواملی چون میزان آشنایی رانندگان با علایم راهنمایی و رانندگی و میزان احترام به قوانین ترافیکی، میزان آشنایی با فرهنگ صحیح عبور و مرور، تأثیر مسائلی همانند خستگی، بی‌خوابی و اثر مواد مخدر، عوامل محرک‌های اجتماعی و روانی، کیفیت آموزش‌های رسانه‌ای به آحاد مختلف، نقش و تأثیر مجریان قوانین راهنمایی و رانندگی و تأثیر عوامل ایمنی جاده‌ای و امدادرسانی در سوانح از اهم فاکتورهای تاثیرگذار و نقش‌آفرین در شکل‌گیری پدیده «فرهنگ و رفتار ترافیکی» است.

شتاب‌زدگی و تعجیل راننده، خواب‌آلودگی راننده، سرعت و سبقت غیرمجاز، عدم توجه به جلو، حواس‌پرتی و مواردی از این قبیل توجیهاتی است که به‌کرات به‌عنوان علل تصادفات و کشته و زخمی شدن افراد ذکر می‌شود. مخرج مشترک علل مذکور، ارتباط آن با فرد (شخص راننده) و مقصر شناخته شدن او و گرفتن انگشت اتهام به سمت خطا و اشتباهات رانندگی و بالاخص فرهنگ رانندگی اوست. در نگاه نخست و ظاهری به نظر می‌رسد که این تبیین‌ها چندان هم نادرست نیست، چرا که بسیاری از کارشناسان و خبرگان تصادفات بر آنها مُهر تأیید می‌زنند. اما با تحلیل و تاملی عمیق می‌توان متوجه شد که علت بنیادی و اصلی سوانح رانندگی و آمار بالای کشته و مجروح شدن افراد چیزی فراتر از خطاهای اجتناب‌ناپذیر و حتی طبیعی انسانی است.

از سوی دیگر تفاوت بین کارایی و رفتار راننده وجود دارد که در این بخش به آن می‌پردازیم: تشخیص بین کارایی راننده با رفتار راننده بسیار حیاتی است. در نتیجه عدم تشخیص بین این دو موضوع تاکنون ابهاماتی به وجود آورده و هنوز هم پیش می‌آورد. این دو مفهوم عبارتند از کارایی راننده: کاری که راننده می‌تواند انجام دهد و مربوط است به دانش، مهارت، قابلیت‌های ادراکی و تشخیصی راننده است اما رفتار راننده کاری است که راننده با این خصوصیت‌ها انجام دادن آن را انتخاب می‌کند؛ برای مثال احتمال رخ دادن و شدت یک تصادف به زمان واکنش راننده وابسته است و این یکی از خصوصیات کارایی راننده است. درهر حال نتیجه به سرعت خودرو هم بستگی دارد. رانندگان مختلف سرعت‌های مختلفی را انتخاب می‌کنند. قابلیت قضاوت در مورد سرعت و قابلیت کنترل خودرو جنبه‌هایی از کارایی راننده‌است.

> **بزرگسالان باید برای کودکان و جوانان الگوی آن چیزی باشند که معنی زندگی در صلح را می‌دهد. باید به آنها نشان دهند که علاوه بر درگیر شدن و خشونت، راه‌های دیگری برای حل اختلافات وجود دارد. نسل فردا می‌تواند مهارت‌های برقراری صلح و حل تعارض در مدارس و گروه‌های دیگر را بیاموزد**

موضوع دیگر تأثیر رفتار و دانش است به‌طوری که یک نظرسنجی غیررسمی که توسط لئوناردا یونس در یک نشست بین‌المللی ایمنی و ترافیک انجام شده است، بیان می‌کند برخی از متخصصان ایمنی دارای میزان خطر بسیار بالاتر از حد متوسط هستند. بنابراین آن چیزی که از نظر ایونس اهمیت حیاتی دارد رفتار است؛ نه دانش زیرا داده‌های عینی از رفتارهای افراد متخصص از طریق اندازه‌گیری سرعت این افراد در کشور فنلاند و درحال عزیمت به محل یک نشست ملی ایمنی جاده‌ای به دست آورده شده است. از بین تعداد ۱۸ محقق که رادار توانسته بود آنها را در منطقه سرعت ۶۰ km/h رهگیری کند، تعداد ۹ نفر از آنها دارای سرعتی بالاتر از ۷۰ km/h بوده، ۶ نفر دارای بیش از ۸۰ km/h بوده و تعداد سه نفر نیز به سرعت ۹۰ km/h رسیده بودند و به‌طور متوسط سرعت رانندگی محققان بیشتر از متوسط سرعت عموم مردم بوده است. هرچند دو عاملی که به‌طور عمده خطر فردی را در ترافیک تعیین می‌کنند؛ عبارتند از: رفتار فردی و رفتار دیگر استفاده‌کنندگان در جاده.

در حالی که رفتار در هر فرد صد درصد تحت کنترل خود اوست. رفتار انتخاب شده بیشتر تحت تأثیر نرم‌های اجتماعی و سیاست عمومی، به‌خصوص قوانین ترافیکی است.

همچنین نقش قوانین ترافیک کمرنگ شده است، زیرا به اندازه کافی حمایت عمومی را به خود جلب نکرده و درواقع مورد بی‌مهری و خصومت عمومی قرار گرفته است. با توسعه فرهنگ و آموزش تا حدودی بر این مشکلات فائق آییم: برای حل مشکلات ذکر شده نیاز به توسعه فرهنگی داریم، توسعه فرهنگی در هر کشور در گرو حل معضلات عمومی آن جامعه است. یکی از مشکلات مربوط به چگونگی مواجهه افراد با همدیگر یا همان فرهنگ عمومی است. کشورهای پیشرفته اعتبارات و نیروی انسانی فراوانی را در زمینه تحقیقات و فناوری‌های جدید مرتبط با موضوع هزینه می‌کنند تا بتوانند ضمن نهادینه کردن رفتارهای صحیح در بین عموم از ضررهای اقتصادی ناشی از اتلاف وقت در جابه‌جایی افراد در سطح معابر درون‌شهری و برون‌شهری و از خستگی به وجود آمده از توقف‌های طولانی که از مشکل عبور و مرور ناشی می‌شود، جلوگیری کرده یا آن را تقلیل دهند. هر اندازه کشور توسعه‌یافته‌تر باشد محاسبه این گونه هزینه‌ها دقیق‌تر است. در عرصه ترافیک با عوامل انسان، خودرو، جاده، قوانین و مقررات مواجه‌ایم که عامل انسان به دلیل اینکه خود سازنده خودرو، طراح و اجراکننده راه و وضع‌کننده قوانین و مقررات است، اساسی‌ترین نقش را در حل مشکلات ایفا می‌کند.

در این رابطه می‌توان گفت اگر جاده‌ها استاندارد طراحی و اجرا شده باشد، خودروها استاندارد طراحی و ساخته شده باشد، مقررات طبق شرایط تصویب و دقیق اجرا شده باشد لیکن به عامل انسان به‌عنوان (عابر و راننده) بهای لازم داده نشود، مشکل همچنان باقی خواهد ماند؛ به همین دلیل است که بسامان کردن رفتار این گروه بر محور آموزش (آموزش و اصلاح فرهنگ رفتاری) اهمیت می‌یابد و طی یک فرآیند در محیط‌های متعدد و رسانه‌های جمعی متنوع و به وسیله سازمان‌ها و نهادهای مختلف مرتبط به روش‌های متفاوت انجام، اعلام و سیاست‌گذاری و آموزش داده می‌شود. از این رو در جهت ارتقای فرهنگ ترافیک و در نتیجه افزایش ایمنی و کاهش تصادفات، محیط‌های آموزشی به جهت محاط بودن بر رفتارهای انسانی و تأثیر متقابل محیط و فرد بر هم می‌توانند در رفتارسازی انسان‌ها موثر باشند که از جمله آنها می‌توان به محیط‌های خانواده، مهدهای کودک، دبستان، متوسطه (راهنمایی – دبیرستان) آموزش در دانشگاه‌ها و موسسات آموزش عالی اشاره کرد.

برای ایجاد فرهنگ صلح چه کار کنیم؟

صلح از ذهن انسان‌ها ریشه می‌گیرد. هر انسان در یک محیط سالم می‌تواند با ارزش‌های زندگی آشنا شود، خود و دیگران را دوست داشته باشد، به همه موجودات احترام بگذارد و بیاموزد که اجازه ندارد حق حیات و زندگی را از کسی دریغ کند. جنگ نیز از ذهن انسان‌ها ریشه می‌گیرد. باید در همان جا آن را خشکاند و به جای آن صلح، تفاهم، شکیبایی و عدالت را آموزش داد. ما می‌دانیم که صلح فقط به معنای نبود جنگ نیست، بلکه حضور در یک جامعه مدنی و سرشار از عدالت، تفاهم، دیگرپذیری، آزادی، دموکراسی و عاری از خشونت بیانگر صلح است. برندا والش معتقد است: در سال‌های اخیر، در جای‌جای جهان شاهد افزایش خشونت در سطوح محلی، ایالتی و ملی بوده‌ایم. انواع خشونت و درگیری‌هایی که بسیاری از مردم را به ستوه آورده و جوامع بسیاری را در تاریکی و ناامیدی مطلق غرق کرده است. راه‌حل و برون‌رفت از این موج خشونت و درگیری تنها برای مردم درگیر نیست، کل جامعه جهانی مسئول است. هریک از ما، بدون در نظر گرفتن سن، موقعیت، طبقه، فرهنگ یا وابستگی‌های مذهبی باید بخشی از این راه‌حل باشیم. درشرایطی که کره خاکی با درگیری‌های زیادی مواجه است و ما هر ساله روز جهانی صلح را جشن می‌گیریم، زمان خوبی است که فرهنگ صلح را منعکس کرده و برای انجام بخشی از مسئولیت خود در جهت رسیدن به یک گروه، ملت و جهانی صلح‌آمیز برنامه‌ریزی کنیم. برای به انجام رساندن موفقیت‌آمیز این هدف، باید هر روز زمانی را به نیایش و تفکر صرف کنیم و از خداوند بخواهیم مسیر درست را به ما نشان داده، موانع را از میان بردارد تا نور الهی جای تاریکی را بگیرد.

سازمان علمی، فرهنگی و آموزشی سازمان ملل متحد- UNESCO- ایده‌های بسیار عالی را ارایه می‌دهد تا به ایجاد فرهنگ صلح و عدم خشونت کمک کند؛ به ما یادآوری می‌شود که جنگ ابتدا در ذهن و قلب مردم آغاز می‌شود، پس دفاع از صلح هم مفهومی است که دقیقا از همین جا باید آغاز شود. صلحی که ما خواهیم ساخت، باید بر بنیانی ایمن بنا شود؛ نه صرفا در ترتیبات سیاسی و اقتصادی، بلکه براساس همبستگی فکری و اخلاقی تمامی بشریت. مفهومی که از دیرباز تلاش یونسکو به‌عنوان پیشتاز در درک متقابل مفهوم از بین بردن تبعیض، تعصب و خشونت بوده است. ما باید بیاموزیم چگونه با هم زندگی کنیم، در شرایطی که همه از ثروت بی‌نهایت فرهنگ‌ها شریک باشیم و چگونه از انعکاس ترس هنگامی که با مفهوم «مغایرت» مواجه می‌شویم، جلوگیری کنیم؛ هدفی که نیازمند گفت‌وگوی واقعی و پایدار برای تجدیدنظر در ارزش‌های متنوع فرهنگی هستیم تا موانع فرهنگی را رفع کنیم و برای شکستن کلیشه‌ها تلاش کنیم مردم را به نوبه خود از خشونت دور کند. ما باید در ساختار رابطه‌ها در اقتصاد، جامعه و محیط زیست تجدیدنظر کنیم؛ چرا که چالش‌های آینده بشر نیازمند پاسخ جمعی است. این نوع همبستگی می‌تواند به ترویج فرهنگ صلح و فقدان خشونت منجر شود. توسعه پایدار به مردم کمک خواهد کرد تا با عزت، صلح و امید زندگی کنند.

بزرگسالان باید برای کودکان و جوانان الگوی آن چیزی باشند که معنی زندگی در صلح را می‌دهد. باید به آنها نشان دهند که علاوه بر درگیر شدن و خشونت، راه‌های دیگری برای حل اختلافات وجود دارد. نسل فردا می‌تواند مهارت‌های برقراری صلح و حل تعارض در مدارس و گروه‌های دیگر را بیاموزد تا به تک‌تک مردم در ایجاد صلح در قلب‌ها، خانه‌ها و جوامع کمک شود. نوع بشر اغلب از جنگ و درگیری به‌عنوان راه‌حل برای حل مشکلات و تعارضات استفاده می‌کند. ما می‌توانیم ایده‌هایمان را برای قانونگذاران بنویسیم و آنها را ترغیب کنیم تا راه‌های مسالمت‌آمیز برای حل مشکلات بیابند و حتی بخشی از منابع را به سمت مفاهیم صلح‌گیری و عدالت سوق دهند. ما نیاز داریم تا از مردم دیگر فرهنگ‌ها بیاموزیم و با احترام از آموخته‌های فرهنگی آنها به‌عنوان هدایای ارزشمند بهره ببریم، آنها را بررسی کنیم، دوباره شکل بدهیم و نهایتا در مسیر احترام و صلح در میان خود و در تعاملات و روابط با آنها فعالیت کنیم. صلح پروردگار می‌تواند در قلب، خانه، ملت و جهان ما پر شود.

گروه‌های مذهبی هم می‌توانند در این فرآیند به مردم کمک کنند؛ یا کسانی که گوشه‌ای، کنار خیابان ایستاده‌اند یا متعلق به گروهک‌های خشونت‌گرا و درگیر هستند. مبلغان دینی می‌توانند غذای روح را برای رفع نیازها و کمک به تغییر مسیر زندگی به آنها بدهند. شما نیز از این که عقاید آنها را به چالش بکشید، نهراسید و به آنها راه‌های عمل به صلح را نشان دهید. باید باور داشته باشیم که صلح امکان‌پذیر است و تلاش خود را برای برقراری صلح در تمام اشکال آن ادامه دهیم. تمام جامعه را در رسیدن به یک راه‌حل پایدار وارد کنیم. مانند تصور افتادن یک سنگ در آب است که امواج زیادی ایجاد می‌کند. هر موج وقتی به موج دیگر می‌رسد، نیرویی ایجاد می‌شود برای ایجاد یک تغییر بزرگ. ما می‌توانیم سفر خود بر امواج را با صلح، ایمان، امید و عشق ادامه دهیم. هیچ تلاشی بدون شک آن‌قدر ناچیز نیست که تفاوتی ایجاد نکند. ما با کمک پروردگار می‌توانیم جوامع و کل جهان را از مکانی برای خشونت و جنگ به جایگاهی برای صلح و کرامت انسان‌ها تبدیل کنیم.

این دست‌های مهربان

شهروند| یکی از مولفه‌های دستیابی به توسعه پایدار در برنامه‌ریزی‌های هر کشوری فرآیند استفاده از توان سازمان‌های غیردولتی، اعضای داوطلبان و... است. به همین جهت این سازمان‌ها در سالیان گذشته در بسیاری از کشورها افزایش پیدا کرده است. در ایران نیز واگذاری مسئولیت‌های دولتی به سازمان‌های غیردولتی در دولت تدبیر و امید به صورت ملموس افزایش یافته است. موضوعی که از آن در دنیای کنونی به‌عنوان فرهنگ داوطلبی یاد می‌کنند. فرهنگ داوطلبی در جامعه ما خوشبختانه به خوبی پذیرفته شده است. موضوع مهمی که امروز حس می‌شود، علاقه و توجه مردم به رسانه است. امروز بیش از هر زمانه دیگری افراد جامعه در هر قشری که باشند، به اخبار و رسانه‌های مورد علاقه‌شان توجه می‌کنند. پس امروز رسانه بر هر شخصی در هر جایگاهی تأثیر می‌گذارد و می‌تواند مطلوب باشد. هلال‌احمر به‌عنوان بزرگترین سازمان مردم‌نهاد در کشور در این زمینه، ایجاد فرهنگ نو در جامعه فعالیت‌های مثمرثمری را داشته است که در ادامه به بخشی از این طرح‌ها و فعالیت‌ها اشاره می‌شود.

حیات دوباره

طرح حیات دوباره یکی از فعالیت‌های بشردوستانه سازمان جوانان است که بر این اساس، در سه‌سال گذشته بیش از ۱۴۰ هزار نفر از اعضای سازمان جوانان جمعیت هلال‌احمر فرم اهدای عضو را تکمیل کرده‌اند و در این مدت ۵نفر از این عزیزان دچار مرگ مغزی شده‌اند و اعضای خود را اهدا کرده‌اند. این فعالیت‌ها همسو با تفاهمنامه‌ای که سازمان جوانان با بیمارستان مسیح دانشوری دارد، انجام شده است. این مرکز چه به لحاظ تعداد اهداکنندگان عضو و چه از نظر تنوع جراحی‌ها در خاورمیانه برتر است و همچنین تنها مرکز پیوند ریه در خاورمیانه است و همزمان پیوند چند عضو را انجام می‌دهد. اجرای طرح حیات دوباره در سازمان جوانان نیز با دو هدف انجام می‌شود؛ اول این که بتوانیم در زمینه فرهنگ‌سازی برای اهدای عضو فعالیت کنیم و دوم این که اعضای سازمان خود به‌عنوان کسانی باشند که به دیگران در این خصوص آموزش می‌دهند. با توجه به توزیع جغرافیای خوبی که اعضای سازمان جوانان در سطح کشور دارند، پیام‌رسانان خوبی در این زمینه هستند و می‌توان با ارایه آموزش‌های لازم، به کمک آنان فرهنگ اهدای عضو را در کشور ترویج داد.

> **در این طرح، اعضای غنچه‌های هلال با حضور در محل استقرار چادر سازمان جوانان اسباب‌بازی‌های خود را جهت اهدا به کودکانی که از داشتن حتی یک عروسک محروم هستند، هدیه داده تا لبخندی بر لب آنها بنشانند**

دست‌های مهربان

طرح دست‌های مهربان با هدف اشاعه فرهنگ صلح و کمک به همنوع و مشارکت کودکان در فعالیت‌های بشردوستانه و در راستای کمک به کودکان بی‌بضاعت در جمعیت هلال‌احمر برگزار شد. در این طرح، اعضای غنچه‌های هلال با حضور در محل استقرار چادر سازمان جوانان اسباب‌بازی‌های خود را جهت اهدا به کودکانی که از داشتن حتی یک عروسک محروم هستند، هدیه داده تا لبخندی بر لب آنها بنشانند.

بر پایی ایستگاه نقاشی با موضوع دوستی و مهربانی توسط حوزه جوانان در سطح شهر در کنار ایستگاه طرح دست‌های مهربان که کودکان با کشیدن نقاشی‌هایی با موضوع دوستی و مهربانی و با مشارکت در این طرح ضمن این که لحظاتی خوش را در کنار کودکان سپری می‌کردند، در اشاعه فرهنگ صلح و کمک به همنوع در حس شیرین عشق و محبت به دیگران سهیم شدند. اسباب‌بازی‌های جمع‌آوری شده و کاردستی‌های تهیه‌شده به کودکان مناطق کم‌برخوردار در برنامه‌های کاروان نیکوکاری توزیع خواهد شد.

طرح ملی راهنمایی مسافرین نوروزی

طرح ملی راهنمایی مسافرین نوروزی از سال ۱۳۷۹ با تأکید بر راهنمایی مسافرین به اماکن تاریخی و نقاط دیدنی شهر از طریق توزیع بروشور، نقشه، کاتالوگ و نیز ترویج فرهنگ نوعدوستی در بین اعضا راه‌اندازی شد. در طول این مدت به فراخور نیاز جامعه، هرساله فعالیت‌های جدید امدادی و بشردوستانه به فعالیت‌های سال‌های پیشین طرح اضافه شده است و اینک پس از گذشت ۱۳ سال، سازمان در نظر دارد با بازنگری در این طرح ضمن پرهیز از موازی‌کاری با سایر سازمان‌های متولی در ارایه خدمات به مسافرین، از اتلاف نیروی انسانی و هزینه تخصیصی جلوگیری کرده و خدمات اعضای داوطلب براساس نیازهای فعلی مسافرین و در قالب اصول و اهداف سازمانی صورت پذیرد. از جمله؛ دغدغه‌های روز مسئولان کشوری، کاهش تلفات انسانی در جاده‌های کشور، کاستن جرایم اجتماعی ناشی از رفتارهای پرخطر جوانان، ایجاد روحیه نشاط و پویایی در سطح جامعه، کاستن تلفات انسانی در حوادث طبیعی کشور با آموزش‌های همگانی و فرهنگ‌سازی در بین آحاد مردم است و بدین منظور چهاردهمین مرحله این طرح با هدف پیشگیری از تصادفات و داشتن سفری ایمن و سالم در ایام نوروز با همکاری و تلاش داوطلبان جوان به مرحله اجرا درمی‌آید. این طرح امسال با عنوان «طرح ملی ایمنی و سلامت مسافرین نوروزی» و با شعار «بی‌گدار به جاده نزنیم، ظریف برانیم» اجرا می‌شود و امسال ۲۰ هزار نفر از اعضای سازمان جوانان به صورت داوطلبانه در حدود یک‌هزار پست در سراسر مشارکت می‌کنند.

محله‌عاری از دخانیات

در راستای تحقق شعار فرد سالم، جامعه سالم اعضای کانون دانش‌آموزی با اهدای گل به شهروندانی که در حال مصرف دخانیات هستند، از آنان دعوت می‌کنند تا با جایگزینی نشاط و شادابی به جای مرگ تدریجی در مسیر زندگی خود به کمپین ملی محله عاری از دخانیات بپیوندند. در این طرح، اعضا در خصوص مضرات سیگار، به توزیع بروشور و ارایه راهکارهای موجود به منظور مقابله با این آسیب‌های اجتماعی به عموم پرداختند.

نوبت اول

شهرداری قزوین (تأسیس ۱۲۸۶)

آگهی مناقصه عمومی ۲ مرحله ای

شهرداری قزوین در نظر دارد نسبت به **انتخاب مشاور پایه ۱ و ۲ سد سازی جهت نظارت کارگاهی و عالیه بر پروژه سدهای کوچک ذخیره آب در بوستان ۱۴۰۰ هکتاری باراجین شهر قزوین** را با برآورد اولیه **۹/۵۰۰/۰۰۰/۰۰۰** ریال را در طول مدت **۱۳ ماه** شمسی از طریق مناقصه عمومی واگذار نماید. واجدین شرایط می توانند حداکثر ظرف مدت **۱۰ روز** از زمان انتشار آگهی نوبت دوم جهت دریافت اسناد مناقصه به واحد مدیریت پیمان و رسیدگی واقع در شهرداری مرکزی قزوین و یا به آدرس اینترنتی www.qazvin. ir و یا سایت ملی مناقصات مراجعه نمایند.

* ضمناً هزینه آگهی به عهده برنده مناقصه می باشد.

آدرس: قزوین، خیابان شهرداری، شهرداری مرکز تلفن ۵-۰۲۸۳۳۲۲۷۰۰۱

و تلفکس ۰۲۸۳۳۲۳۹۲۸۳

مسعود نصرتی – شهردار قزوین

رسانه فرهنگ خدمت داوطلبان ایرانیان
www.shahrvand-newspaper.ir